

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 10, 2020

Nummer 10, 2020

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:801](#) 24-04-2020

Verzoek ex artikel 69 Fw: bevoegdheid en taak curator, bevoegdheid failliete bestuurder om vennootschap te vertegenwoordigen, beantwoording van de vraag wanneer een faillissement eindigt

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:798](#) 24-04-2020

Bodemrecht, het begrip bodem en de uitzondering voor reële eigendom

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:753](#) 17-04-2020

Overgang van onderneming en de pre-pack – opnieuw prejudiciële vragen

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2729](#) 02-04-2020

Vernietiging beschikkingen verzekerde inbewaringstelling

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:3948](#) 30-04-2020

Verzet tegen faillietverklaring door de Staat

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:1672](#) 29-04-2020

Bestuurders weten bewijsvermoedens te weerleggen door andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:1625](#) 29-04-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:3835](#) 28-04-2020

Pluraliteit van schuldeisers is niet aannemelijk gemaakt met een beroep op oude jaarstukken

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:3902](#) 22-04-2020

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:1464 19-02-2020

Bestuurders zijn niet aansprakelijk vanwege een paulianeuze transactie omdat zij zich hebben laten adviseren door een advocaat

RECHTSPRAAK

Overgang van onderneming en de pre-pack – opnieuw prejudiciële vragen

De Hoge Raad formuleert in de Heiploeg-kwestie na het Smallsteps-arrest opnieuw prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie EU over de uitleg van artikel 5 lid 1 Richtlijn 2001/23/EG in het licht van de pre-pack.

Het tussenarrest vormt een nieuwe ontwikkeling in de discussie rondom werknemersbescherming bij overgang van onderneming wanneer die overgang plaatsvindt in het kader van een *pre-pack*. Het gaat in deze door FNV aanhangig gemaakte procedure om de vraag of de werkgeversrechten en -verplichtingen van het gefailleerde Heiploeg (oud), waarvan de onderneming door middel van een *pre-pack* is doorgestart, van rechtswege zijn overgegaan op Heiploeg (nieuw), de verkrijger van de onderneming.

De discussie rondom werknemersbescherming in deze gevallen is aangewakkerd door het *Smallsteps*-arrest (HvJ EU 22 juni 2017, JOR 2017/217 m.nt. Verburg), waarin het Hof – kort gezegd – uitmaakte dat de uitzondering van artikel 7:666, aanhef en onder a, BW bij een weliswaar in faillissement tot stand gebrachte maar in het kader van een *pre-pack* voorbereide verkoop van een onderneming niet van toepassing zou zijn, omdat de *pre-pack* zoals deze aan het Hof voorlag niet zou voldoen aan de vereisten van het achterliggende artikel 5 lid 1 Richtlijn 2001/23/EG. Deze procedure werd volgens het Hof niet ingeleid met het oog op liquidatie van het vermogen van de vervreemder en stond niet onder toezicht van een bevoegde overheidsinstantie. Met dit oordeel zou een belangrijk element voor het slagen van de *pre-pack* – de sanering van het personeelsbestand buiten het reguliere ontslagrecht om – worden weggenomen en bestaat twijfel rondom de codificatie (Wet Continuïteit Ondernemingen I – parlementair dossiernummer 34 218).

In de literatuur na het *Smallsteps*-arrest is het voornaamste punt van kritiek geweest dat het oordeel van het Hof van Justitie tot stand is gekomen op basis van een onjuiste voorstelling van het doel en de inrichting van de *pre-pack* procedure. Om die reden heeft het Hof Arnhem-Leeuwarden in het onderhavige geding in hoger beroep ook na het *Smallsteps*-arrest

vastgehouden aan het oordeel dat *wel* aan de voorwaarden van Richtlijn 2001/23/EG is voldaan en de uitzondering van artikel 7:666, aanhef en onder a, BW van toepassing is (Hof Arnhem-Leeuwarden 17 juli 2018, *JOR* 2018/265 m.nt. Loesberg (*Heiploeg*)). Eiser FNV komt daartegen op in cassatie met een beroep op het arrest van het Hof van Justitie EU. De nationale rechtspraak is vooralsnog verdeeld (zie bijvoorbeeld Rechtbank Noord-Holland 12 oktober 2017, *JOR* 2017/338 m.nt. Spinath (*Bogra*) (geen overgang van onderneming) en Rechtbank Limburg 26 september 2018, *JOR* 2018/316 m.nt. Spinath (wel overgang van onderneming)).

De Hoge Raad ziet aanleiding het cassatieberoep van FNV te benutten om het Hof van Justitie EU opnieuw prejudiciële vragen te stellen in een kennelijke poging om duidelijkheid te verkrijgen over de gevolgen van het *Smallsteps*-arrest voor de *pre-pack*. Ingeleid door een schets van het toepasselijke nationale en Europese recht (ro. 3.4.1-3.4.9), een uiteenzetting van de Nederlandse faillissementsprocedure (ro. 3.5.1-3.5.3), de *pre-pack* in Nederland (ro. 3.6.1-3.6.6) en de omstandigheden van het geval (ro. 3.7, 3.9.1 en 3.10.1) licht de Hoge Raad in ro. 3.11.1-3.11.4 toe waarom hij van oordeel is dat het antwoord op de vragen die aan de orde zijn niet kan worden gevonden in het *Smallsteps*-arrest. In ro. 3.11.3 worden daarvoor als redenen gegeven dat (1) uit het eerdere oordeel van het Hof van Justitie EU mag worden afgeleid dat het aan de nationale rechter is om te beoordelen of in een aan hem voorgelegd geval sprake is van een *pre-pack* die is ingeleid met het oog op de liquidatie van het vermogen van de vervreemder; (2) de uiteenzetting van het Nederlandse faillissementsrecht en het doel en de inrichting van de *pre-pack* in algemene zin niet in volle omvang aan het Hof van Justitie zijn voorgelegd, waardoor het een en ander niet in zijn oordeelsvorming heeft kunnen betrekken; en (3) de onderhandelingen over de overgang van Heiploeg (oud) anders dan bij *Smallsteps* niet hebben plaatsgevonden met een aan Heiploeg (oud) gelieerde onderneming.

De Hoge Raad heeft op deze basis onder 5 (Vragen van uitleg) zijn voorgenomen prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie EU geformuleerd en partijen in de gelegenheid gesteld zich daarover uit te laten. Het resultaat van deze dappere poging mag benieuwen.

J.O. Bijloo, mei 2020

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-04-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:753

Zaaknummer: 18/04401

Rechters: E.J. Numann, M.V. Polak, C.E. du Perron, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: F.M. Dekker en B.I. Kraaijpoel

Wetsartikelen: 7:663 BW, 7:666 BW en Richtlijn 2001/23/EG

RECHTSPRAAK

Curator handelt niet onzorgvuldig omdat niet komt vast te staan dat eiser een vordering heeft op een dochtervennootschap van failliet waarvan de curator de activa verkocht en de opbrengst ervan aan de boedel liet toekomen.

In deze procedure staat centraal de vraag of de curator van Groenewoud Bosbouwprojecten B.V. onzorgvuldig heeft gehandeld jegens de schuldeisers van Groenewoud Vanilleprojecten B.V. Het onzorgvuldig handelen zou zijn gelegen in het feit dat de curator van Bosbouwprojecten het actief van een dochtermaatschappij te gelde heeft gemaakt en de opbrengst heeft laten vloeien in de boedel van Bosbouwprojecten. Vanilleprojecten zou op de bewuste dochtervennootschap een vordering hebben. De grondslag van die vordering zou primair een rekening-courantverhouding zijn en subsidiair een geldlening, aldus de curator van Vanilleprojecten.

In deze uitspraak buigt de rechtbank zich over de vraag of Vanilleprojecten daadwerkelijk een vordering had op de dochtervennootschap en of de curator van Bosbouwprojecten van die vordering op de hoogte was of had moeten zijn.

Allereerst concludeert de rechtbank dat de vordering van Vanilleprojecten maximaal USD 1.025.000 omvat en niet USD 3.417.857 zoals door de curator van Vanilleprojecten betoogd. Voor een groot gedeelte kunnen gestelde overboekingen op Costa Ricaanse bankrekeningen namelijk niet in verband worden gebracht met de bewuste dochtermaatschappij.

Vervolgens oordeelt de rechtbank dat tussen de dochtervennootschap en Vanilleprojecten geen rekening-courantverhouding is ontstaan. Volgens de rechtbank is niet aangetoond dat sprake was van een overeenkomst of een gewoonte uit hoofde waarvan een rekening-courantverhouding is ontstaan. Er is blijkens administratieve stukken en verklaringen van betrokkenen slechts een rekening-courantverhouding (geweest) tussen Vanilleprojecten en Bosbouw, zo oordeelt de rechtbank. Dat een vordering op de dochtervennootschap in de jaarrekening van Vanilleprojecten is opgenomen, doet geen vordering ontstaan volgens de rechtbank.

Naar het oordeel van de rechtbank is er ook geen sprake van een geldleningsovereenkomst. Niet is gebleken van afspraken zoals over rente, aflossing en terugbetaling.

Tot slot overweegt de rechtbank nog dat ook geen sprake is van een vordering tot nakoming van een contractuele verplichting van de dochtermaatschappij. De rechtbank overweegt dit uitgaande van de veronderstelling dat betalingen aan de dochtermaatschappij verricht zouden zijn voor de aankoop van planten en de bouw van kassen in Costa Rica. Volgens de rechtbank is echter niet gebleken van een door de dochtervennootschap na te komen overeenkomst. Ervan uitgaande dat er wél een overeenkomst zou zijn, is niet gebleken dat er sprake is van een verplichting tot betaling van een geldsom. Er zijn namelijk geen aanmaningen verzonden en niet is gebleken dat aanspraak is gemaakt op een vervangende schadevergoeding. Tot slot overweegt de rechtbank nog dat een mogelijke vordering uit hoofde van nakoming is verjaard. Een vordering tot nakoming zou op grond van artikel 10:514 BW jo. artikel 4 lid 2 Rome I namelijk onderhavig zijn aan het Costa Ricaanse recht en de brieven die aan de dochtermaatschappij zijn verzonden, kwalificeren volgens het Costa Ricaanse recht niet als stuitingshandelingen.

Aangezien de rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een vordering van Vanilleprojecten op de dochtermaatschappij, oordeelt de rechtbank dat de curator van Bosbouwprojecten niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de belangen van de schuldeisers van Vanilleprojecten en wijst hij de vordering van de curator van Vanilleprojecten af.

W.T.N. Vlasveld, mei 2020

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:1625

Zaaknummer: C/08/212136 / HA ZA 17-582

Rechters: J.N. Bartels, M.H.S. Lebens-de Mug en A.H. Margadant

Advocaten: F.A. van Tilburg, mr. B.F. Louwerier, Advocaat J.P. van der Klein en P.J. de Jong Schouwenburg

Wetsartikelen: 10:154 BW en 4 lid 2 Rome I

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling

(Indirect) bestuurders van een gefailleerde vennootschap aansprakelijk wegens selectieve betalingen en het in strijd met de statuten verhogen van de managementvergoeding van de (direct) bestuurder.

SkyDec Holding B.V. (SkyDec) produceert en installeert navigatiesystemen naar militaire standaard. Heartlight Holding B.V. (Heartlight) en Sulis Holding B.V. (Sulis) houden ieder 47,6% van de aandelen in SkyDec, natuurlijk persoon A houdt 4,8% van de aandelen. Personen B en C, gedaagden in deze zaak, waren in de periode 19 december 2012 tot 19 juni 2018 bestuurder van Heartlight, dat op zijn beurt van 1 februari 2014 tot 30 juni 2016 bestuurder was van SkyDec. Wisselend zijn ook anderen bestuurders van SkyDec geweest, waaronder gedurende enige tijd Sulis en natuurlijk persoon D. Voor de werkzaamheden ontving Heartlight een managementvergoeding, die per 1 januari 2016 is verhoogd met € 1565,74 tot een maandbedrag van € 13.681,47. Voorts heeft SkyDec begin 2016 in een bedrag van € 26.361,74 aan Heartlight betaald en in de periode van 2 mei 2016 tot 25 juli 2016 nog eens een bedrag van € 82.245,07.

Op 30 juni 2016 heeft een algemene vergadering van aandeelhouders van SkyDec plaatsgevonden. In de notulen staat onder meer vermeld: "(...) Het orderboek is leeg, het 1e kwartaal heeft de vennootschap nog een winst geboekt van 50K, het 2e kwartaal stevent af op een verlies van 150K en het 3e kwartaal zal naar verwachting geen verschil vertonen met het 2e kwartaal. Binnen afzienbare tijd zal het eigen vermogen negatief zijn. In dit kader is het onmogelijk te herfinancieren met vreemd vermogen. De voorzitter heeft de vraag voor een kredietfaciliteit aan onze huisbankier voorgelegd, welke hiertoe niet bereid was. De voorzitter vraagt, gezien de huidige stand van zaken, de aandeelhouders 250K af te storten. (...) Vooruitlopend op een eventueel negatief scenario stelt de voorzitter voor of het bestuur faillissement op eigen aangifte kan doen. (...)." In een directieverslag van 8 september 2016 heeft natuurlijk persoon D, op dat moment bestuurder van SkyDec, aan de aandeelhouders van SkyDec geschreven dat geadviseerd wordt zo snel mogelijk aan te sturen op een faillissement.

Op 9 september 2016 heeft D eigen aangifte tot faillietverklaring van SkyDec gedaan. Op 20 september 2016 is SkyDec failliet verklaard. De curator in dit faillissement vordert B en C te veroordelen tot betaling van onder andere € 82.245,07. De curator legt hieraan ten grondslag dat Heartlight als bestuurder van SkyDec onrechtmatig heeft gehandeld jegens de schuldeisers van SkyDec door het doen van selectieve betalingen vanaf 1 mei 2016 ter hoogte van € 82.245,07 aan Heartlight terwijl zij – mede gelet op de slechte financiële situatie en financiële vooruitzichten – wist of behoorde te weten dat andere schuldeisers onbetaald zouden blijven. Bovendien is de verhoging van de managementvergoeding van Heartlight vanaf 1 januari 2016 met € 1.565,74 in strijd met de statuten van de vennootschap. Volgens de curator zijn ingevolge artikel 2:11 BW B en C (als voormalig bestuurders van Heartlight) hoofdelijk aansprakelijk voor de schade die de schuldeisers van SkyDec dientengevolge hebben geleden.

De rechtbank overweegt dat SkyDec op 1 mei 2016 vorderingen van diverse schuldeisers onbetaald liet, waaronder preferente schuldeisers als de Belastingdienst en het pensioenfonds. Wel werden, zoals hierboven vermeld, de vorderingen van Heartlight betaald. De rechtbank overweegt dat daarmee selectief is betaald. Op basis van een groot aantal omstandigheden (zie de r.o. 4.8-4.15) concludeert de rechtbank dat de financiële situatie van SkyDec op 1 mei 2016 verre van rooskleurig was zonder reëel zicht op verbetering. In die situatie stond het Heartlight niet vrij om zichzelf met voorrang boven andere schuldeisers te voldoen. Nu Heartlight dit wel heeft gedaan, treft haar een persoonlijk ernstig verwijt, hetgeen tevens met zich brengt dat B en C als bestuurders van Heartlight hoofdelijk aansprakelijk zijn.

Ten aanzien van de verhoging van de managementvergoeding overweegt de rechtbank dat daaraan kennelijk geen besluit van de aandeelhoudersvergadering ten grondslag ligt, welk besluit wel vereist wordt door de statuten van SkyDec. Daarmee is in strijd gehandeld met de statuten van SkyDec. Heartlight kan daarvan een ernstig verwijt worden gemaakt, aldus nog steeds de rechtbank, hetgeen wederom via artikel 2:11 BW betekent dat B en C hoofdelijk aansprakelijk zijn.

O. Oost, mei 2020

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:3902

Zaaknummer: C/10/580783 / HA ZA 19-768

Rechters: J. van den Bos

Advocaten: J.P.M. Borsboom en E. Hoogendam

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging beschikkingen verzekerde inbewaringstelling

Het hof vernietigt twee beschikkingen waarin de failliet in verzekerde bewaring is gesteld ex artikel 87 Fw omdat niet is voldaan aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit van artikel 587 Rv, en het hinderlijke gedrag in kwestie onvoldoende grond oplevert voor gijzeling.

Een failliet verklaarde vrouw ('appellante') gaat in hoger beroep tegen twee (kort na elkaar gewezen) beschikkingen van de rechtbank waarin zij in verzekerde bewaring is gesteld omdat zij geen medewerking verleende aan de verkoop van haar woning. Gelet op de verwevenheid van de twee beroepschriften behandelt het hof deze als één zaak.

Appellante betwist onder meer dat zij de verkoop van haar woning zou hebben gefrustreerd, en voert aan dat zij niet mag worden gedwongen haar woning te verlaten vanwege de Coronacrisis en de in dat verband gegeven richtlijnen door de overheid, waarbij relevant is dat zij behoort tot een risicogroep. Op dit laatste gaat het hof inhoudelijk niet in.

Het hof overweegt dat de in verzekerde bewaringstelling van artikel 87 Fw ertoe strekt een dwangmiddel te bieden ingeval de gefailleerde de wettelijke verplichtingen die de wet hem in verband met zijn faillissement oplegt, niet nakomt. Dit is een rechtvaardigingsgrond voor detentie in de zin van artikel 5 lid 1 sub b EVRM. Het hof dient, mede in verband met artikel 587 Rv en de daarin besloten eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, te onderzoeken of er gronden aanwezig zijn die de inbewaringstelling rechtvaardigen. Daarbij dient het recht van appellante op persoonlijke vrijheid afgewogen te worden tegen de door de inbewaringstelling gediende belangen van een adequate boedelafwikkeling

Het hof constateert dat appellante langere tijd niet heeft willen meewerken aan het nemen van foto's van de woning en aan de geplande bezichtigingen, en dat het aannemelijk is dat zij zich bij de verkoop van de woning hinderlijk heeft gedragen. Uiteindelijk is het wel gelukt om foto's te nemen en een week daarna is de woning op Funda te koop aangeboden. Toen er bezichtigingen stonden gepland heeft appellante pas onder druk van de politie de woning

verlaten. Een paar dagen voor de tweede ronde bezichtigingen heeft de rechtbank inbewaringstelling van appellante bevolen.

Het hof van mening is dat de inbewaringstelling niet voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit van artikel 487 Rv: verwijdering van appellante uit de woning op het moment dat dit nodig is en zij geen medewerking verleent, kan immers ook bereikt worden door andere, minder vergaande middelen. Het hof denkt daarbij met name aan een procedure bij de voorlopige voorzieningenrechter, die ook beter de op dat moment bestaande omstandigheden en belangen kan afwegen dan het hof in deze gijzelingszaak. Ook is het feit dat appellante zich hinderlijk heeft gedragen en dat mogelijk weer zal doen, onvoldoende grond voor gijzeling. Daarbij is relevant dat er geen nieuwe bezichtigingen zijn gepland op korte termijn en de gijzeling van appellante niet is gerechtvaardigd in afwachting van zich eventueel meldende kopers. Het belang van de boedel moet dus worden achtergesteld bij het grondrechtelijk verankerde recht van appellante op vrijheid.

Het hof vernietigt daarom beide beschikkingen en veroordeelt de curator (nu hij als belanghebbende is aan te merken en zelfstandig hoger beroep heeft ingesteld) in de proceskosten.

S.E. Streng, mei 2020

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2729

Zaaknummer: 200.275.695/01 en 200.275.846/01

Rechters: G. van Rijssen, J. Smit en S.E. Vlaanderen-Schuttenhelm

Advocaten: H. Loonstein

Wetsartikelen: 87 Fw, 5 EVRM en 587 Rv

RECHTSPRAAK

Bodemrecht, het begrip bodem en de uitzondering voor reële eigendom

Verzet derde tegen bodembeslag. De Hoge Raad casseert de ongegrondverklaring van het verzet. Het hof heeft zijn oordeel dat de beslagen zaken zich bevinden op de bodem van de belastingplichtige onvoldoende gemotiveerd en is buiten de rechtsstrijd van partijen getreden.

In deze Curaçaose zaak had de Ontvanger bodembeslag gelegd ten laste van A B.V. ("A"). De beslagen zaken behoorden in eigendom toe aan een derde, die samen met A was ingeschreven op het adres waar het bodembeslag was gelegd. A had een eigen kamer in het pand. De bestuurder van A was in het verleden werknemer en indirect eigenaar geweest van de derde. Ten tijde van de beslaglegging was de enige verwevenheid nog dat A uit hoofde van certificaten dividendgerechtigde was van de derde. De derde heeft verzet gedaan tegen de inbeslagneming, maar dat verzet werd in twee instanties ongegrond verklaard.

Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie had hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Om als bodem van de belastingplichtige te worden aangemerkt is vereist dat (1) het gehele pand feitelijk (maar niet noodzakelijk exclusief) in gebruik is bij A en (2) dat A daarover onafhankelijk van anderen kon beschikken. Aan deze eisen werd volgens het hof, gelet op de hiervoor geschetste feiten, voldaan. Hierbij werden verschillende (relevante) stellingen van de derde gepasseerd. Daarnaast had het hof geoordeeld dat de zaken weliswaar reële eigendom zijn van de derde, maar ook als reële eigendom van A zijn te beschouwen omdat A en de derde in juridisch, economisch en feitelijk opzicht verbonden zijn. De derde stelde cassatieberoep in.

Het bodembeslag was gelegd op basis van de Landsverordening Dwanginvordering. De Hoge Raad begint daarom met voorop te stellen dat op grond van het zogenoemde concordantiebeginsel bij de uitleg van die regeling moet worden aangesloten bij de uitleg en rechtspraak over het bodemrecht van artikel 22 lid 3 IW 1990.

Ten aanzien van de eis dat de bodem feitelijk in gebruik moet zijn bij de belastingplichtige had de derde bij het hof onder meer gesteld dat zij eigenaar was van het pand, daarin haar onderneming dreef, dat de bestuurder van A nooit gebruikmaakte van de andere ruimtes in het pand en dat hij alleen tijdens kantooruren in zijn eigen kamer kon, namelijk als de baliemedewerker voor hem de voordeur opende. De Hoge Raad overweegt op basis hiervan dat het oordeel van het hof dat de derde onvoldoende had gesteld om een afwijking te rechtvaardigen van het oordeel dat het gehele pand feitelijk in gebruik is door A, zonder nadere motivering onbegrijpelijk is.

Het oordeel van het hof dat A onafhankelijk van anderen over het pand kon beschikken is hetzelfde lot beschoren. Met name de stelling van de derde dat A de sleutel niet had en zelfs niet onafhankelijk over zijn eigen kamer kon beschikken, maken het oordeel van het hof zonder nadere motivering onbegrijpelijk, aldus de Hoge Raad.

Tot slot acht hij de klacht gegrond, die inhield dat het hof buiten de rechtsstrijd tussen partijen is getreden met het oordeel dat de zaken van de derde (ook) als reële eigendom van A moesten worden beschouwd. De Ontvanger had dit namelijk niet aangevoerd en partijen hadden uitsluitend gedebatteerd over de vraag of de zaken als reële eigendom van de derde waren te beschouwen.

De Hoge Raad vernietigt daarom het vonnis en verwijst terug naar het hof voor verdere behandeling en beslissing.

J.H.M. van de Wiel, mei 2020

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-04-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:798

Zaaknummer: 19/00378

Rechters: C.A. Streefkerk, C.H. Sieburgh, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en T.H. Tanja-van den Broek

Advocaten: Y.E.J. Geradts

Wetsartikelen: 22 lid 3 IW en 8 Landsverordening Dwanginvordering

RECHTSPRAAK

Verzet tegen faillietverklaring door de Staat

Faillissement wordt na verzet door de Staat vernietigd. Er zou sprake zijn van een opzetje om aan lijfswang te ontkomen. Verzoeker en de schuldenaar worden hoofdelijk veroordeeld in de faillissementskosten.

Op 7 april 2020 is het faillissement van een natuurlijk persoon uitgesproken. De Staat (het CJIB) gaat tijdig in verzet tegen de faillietverklaring, omdat sprake zou zijn van een opzetje om aan lijfswang wegens het niet betalen van een ontnemingsvordering te ontkomen. De verzoeker heeft als bewijs van zijn vordering een handgeschreven briefje overgelegd, waaruit blijkt dat hij € 2.000 heeft geleend aan de schuldenaar. De rechtbank vernietigt het faillissement, omdat niet summierlijk is gebleken dat verzoeker een vordering heeft op de schuldenaar. De handgeschreven schuldbekentenis is niet door verzoeker ondertekend en het is niet duidelijk geworden hoe verzoeker, die zelf ook betalingsproblemen heeft, dit bedrag heeft kunnen lenen aan de schuldenaar. De rechtbank veroordeelt verzoeker en de schuldenaar hoofdelijk in de faillissementskosten van meer dan € 3.000.

H.J. de Kloe, mei 2020

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:3948

Zaaknummer: C/09/20/108 F

Rechters: A.C.M. Höppener

Advocaten: M. Beekes en H. Weisfelt

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 10 Fw

RECHTSPRAAK

Pluraliteit van schuldeisers is niet aannemelijk gemaakt met een beroep op oude jaarstukken

Pluraliteit van schuldeisers is niet aannemelijk gemaakt met een beroep op oude jaarstukken.

Een nv vraag het faillissement aan van een bv. Ondanks het feit dat de bv geen verweer voert, wordt het faillissementsverzoek afgewezen. Verzoekster heeft namelijk geen concrete steunvordering aangevoerd, maar stelt op basis van jaarstukken uit 2014 tot en met 2018 dat verweerster meerdere schulden onbetaald laat. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat pluraliteit van schuldeisers hiermee niet aannemelijk is gemaakt. Daarvoor is ten minste een actuele schriftelijke mededeling van een actuele schuldeiser nodig.

H.J. de Kloe, mei 2020

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:3835

Zaaknummer: FT RK 19-758

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: R. Arnoldus

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders weten bewijsvermoedens te weerleggen door andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken

Geen aansprakelijkheid voor de bestuurders van thuiszorgorganisatie Solace. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat zware bezuinigingen als gevolg van de invoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning het gespecialiseerde Solace onevenredig zwaar hebben getroffen en de daarmee gepaard gaande omzetverliezen een belangrijke oorzaak van het faillissement vormen.

Solace Algemene Thuiszorg Combinatie BV ('Solace') was actief in de thuiszorg. Op 19 juli 2016 is zij failliet verklaard met aanstelling van Daniëls q.q. als curator. Aandeelhouder en bestuurder van Solace is PSH B.V. Gedaagde is op haar beurt aandeelhouder en bestuurder van PSH. De curator stelt deze bestuurders aansprakelijk op grond van artikel 2:248, 2:9 en 6:162 jo. 2:11 BW. Gedaagde is ook door het bedrijfstakpensioenfonds waarbij Solace was aangesloten aansprakelijk gesteld voor achterstallige pensioenpremies omdat er geen (tijds) betalingsonmacht is gemeld. Gedaagde is in deze zaak zowel door de rechtbank als het hof aansprakelijk gehouden.

De curator verwijt de bestuurders kennelijk onbehoorlijk bestuur dat een belangrijke oorzaak van het faillissement van Solace is geweest. Daarbij stelt de curator ook dat artikel 2:10 BW is geschonden en doet hij een beroep op de vermoedens van artikel 2:248 lid 2 BW. In de kern maakt de curator de bestuurders drie verwijten. Ten eerste zouden zij niet de opgevraagde informatie correct en volledig aan het pensioenfonds hebben afgedragen en zijn verschuldigde pensioenpremies over een periode van vijf jaar niet (tijdig) voldaan. Ten tweede zou sprake zijn van onbehoorlijk bestuur omdat namens Solace aanzienlijke premiekortingen zijn geclaimd bij de Belastingdienst terwijl daarop geen recht bestond. Ten derde verwijt de curator de bestuurders dat in de periode voorafgaand aan het faillissement personeel om niet is overgegaan van Solace naar een andere bv van gedaagde. Volgens de curator geven de voortdurende problemen met het pensioenfonds en de Belastingdienst blijk van

bestuursonmacht.

Gedaagde voert gemotiveerd verweer tegen de stellingen van de curator. De rechtbank richt zich vervolgens vooral op het verweer dat sprake is geweest van een andere belangrijke oorzaak van het faillissement. De bestuurders stellen zich op het standpunt dat het faillissement van Solace is veroorzaakt door de invoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) in 2015 en de daaruit voortvloeiende bezuinigingen door de gemeenten in de regio waar Solace werkzaam was. Zij werd in het bijzonder getroffen, omdat zij zich op speciale, zware gevallen toelagde. Solace kreeg met aanzienlijke omzetsdalingen te maken. Om diezelfde reden heeft er sinds 2015 een golf van faillissementen plaatsgevonden in de thuiszorgwereld. Die ingrijpende omzetsdaling in combinatie met vrijwel gelijkblijvende kosten leidend tot liquiditeitskrapte is de rechtstreekse oorzaak van het faillissement van Solace.

De curator erkent de negatieve gevolgen van de invoering van de WMO voor Solace, maar blijft erbij dat de bestuursonmacht die blijkt uit de voortdurende problemen met het pensioenfonds en de Belastingdienst tot het faillissement hebben geleid. De invoering van de WMO zou slechts de nekslag voor Solace zijn geweest.

De rechtbank stelt vast dat de invoering van de WMO vrijwel direct tot bezuinigingen in de thuiszorg hebben geleid. Gemeenten hebben bovendien meteen aanpassing van de contracten afgedwongen, waardoor de vergoedingen werden gehalveerd en het voordeel van kostenvermindering voor Solace niet kon worden genoten. Bovendien zijn verschillende gemeenten in meerdere zaken door de CRvB teruggefloten en hebben veel gemeenten nadien hun beleid aangepast. De vele faillissementen van thuiszorgorganisaties zijn de rechtbank amtsshalve bekend. Om deze redenen heeft de rechtbank geen reden om te twijfelen aan de door Solace gestelde omzetverliezen en haar onmogelijkheid om haar kosten op korte termijn te beperken.

De rechtbank concludeert dat Solace met de misgelopen omzet de problematiek van de vorderingen van de Belastingdienst en van het pensioenfonds ongetwijfeld hanteerbaar had kunnen maken. De voortvarende aanpak van de gemeenten bij de invoering van de WMO en de daarmee gepaard gaande financiële risico's stelden Solace daartoe echter niet in staat. De invoering van de WMO wordt dan ook aangemerkt als een belangrijke, andere oorzaak van het faillissement. De rechtbank acht daarbij nog relevant dat de Belastingdienst en het pensioenfonds feitelijk de enige schuldeisers in het faillissement zijn. Het bestaan van een andere belangrijke oorzaak van het faillissement brengt volgens de rechtbank ten slotte mee dat ook de vorderingen op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW stranden, zodat alle vorderingen van de curator worden afgewezen.

J.E. van Nuland, mei 2020

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:1672

Zaaknummer: C/o8/217093 / HA ZA 18-198 en C/o8/217093 / HA ZA 18-198

Rechters: M.L.J. Koopmans

Advocaten: C.L.P.J. Crombag en J.G.M. Stassen

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:248 BW, 6:162 BW, 2:11 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek ex artikel 69 Fw: bevoegdheid en taak curator, bevoegdheid failliete bestuurder om vennootschap te vertegenwoordigen, beantwoording van de vraag wanneer een faillissement eindigt

De taak van een curator eindigt wanneer een curator alle geverifieerde schuldeisers 100% van hun vorderingen kan uitbetalen. Het staat de curator dan niet vrij zijn werkzaamheden voort te zetten ten behoeve van aandeelhouders of niet-geverifieerde schuldeisers. Een failliete bestuurder van een rechtspersoon blijft vertegenwoordigingsbevoegd.

Een curator van een failliete boedel beschikt over voldoende actief om alle vorderingen van de geverifieerde schuldeisers te kunnen voldoen. Nog niet alle activa zijn echter uitgewonnen: er zijn nog vorderingen op debiteuren, waaronder vorderingen op twee bestuurders en aandeelhouders. De curator wenst de incasso voort te zetten.

De twee bestuurders en aandeelhouders hebben op de voet van artikel 69 Fw de rechter-commissaris verzocht de curator te bevelen tot beëindiging van het faillissement over te gaan. De curator en een derde hebben zich hiertegen verzet. De rechter-commissaris heeft de twee verzoekers niet-ontvankelijk verklaard.

In hoger beroep bij de rechtbank is één bestuurder niet-ontvankelijk verklaard, omdat hij in privé failliet is verklaard. Volgens de rechtbank had zijn curator het beroep moeten instellen. De tweede bestuurder is volgens de rechtbank wel ontvankelijk, omdat een bestuurder van een vennootschap bevoegd is een verzoek ex artikel 69 Fw in te stellen. De rechtbank wees het beroep echter af, omdat het verzoek ertoe zou leiden dat de incasso van de vorderingen op de verzoekers zou worden gestaakt, waardoor sprake zou zijn van een selectieve inning van debiteuren. Voorts zou de curator ook rekening dienen te houden met de belangen van niet-geverifieerde schuldeisers en met de positie van aandeelhouders.

De verzoekers komen in cassatie. In cassatie klagen zij allereerst dat de ene bestuurder

onterecht niet-ontvankelijk is verklaard; daarnaast stellen zij dat het verzoek tot beëindiging van het faillissement ten onrechte is afgewezen. Beide klachten slagen.

Allereerst oordeelt de Hoge Raad dat een faillissement uitsluitend de goederen van een schuldenaar betreft, niet de persoon. De persoon blijft dan ook in het genot van zijn burgerlijke rechten en bevoegdheden. Daartoe behoort ook de bevoegdheid om als bestuurder een rechtspersoon te vertegenwoordigen. Aldus kon de failliete bestuurder een artikel 69-verzoek indienen. Dat het verzoek mogelijk vermogensrechtelijke consequenties heeft voor de failliete persoon, maakt dit niet anders.

Vervolgens gaat de Hoge Raad in op de tweede klacht. De Hoge Raad overweegt dat het faillissement ten doel heeft het vermogen van de schuldenaar te verdelen onder diens gezamenlijke schuldeisers. Het faillissement eindigt ex artikel 193 lid 1 Fw van rechtswege zodra aan de geverifieerde schuldeisers het volle bedrag van hun vorderingen is uitgekeerd. De ratio daarvan is dat het doel van het faillissement is bereikt, zodra de curator voldoende opbrengst heeft gerealiseerd om (na voldoening van de boedelkosten) de geverifieerde vorderingen te voldoen.

Wanneer moet dan tot uitkering worden overgegaan? Op grond van artikel 179 Fw dient de rechter-commissaris een uitkering te bevelen, zodra er voldoende gerede penningen aanwezig zijn. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat wanneer 100% kan worden uitbetaald, de rechter-commissaris daarvan de uitdeling zal bevelen, waarna het faillissement ten einde zal zijn. Alhoewel artikel 179 Fw geen termijn bepaalt, volgt volgens de Hoge Raad uit de tekst van de bepaling, alsmede uit de wetsgeschiedenis en het doel van het faillissement, dat de uitdeling moet worden bevolen zodra blijkt dat er voldoende gelden aanwezig zijn om de geverifieerde schuldeisers te voldoen.

Dit betekent dat het de curator niet meer vrijstaat de vereffening voort te zetten en overige activa te gelde te maken ten behoeve van niet-geverifieerde schuldeisers of aandeelhouders. Zijn taak komt ten einde zodra de vereffening voldoende heeft opgeleverd om alle geverifieerde schuldeisers te voldoen. Hij heeft aldus slechts een taak zolang het faillissement voortduurt. Na het einde van het faillissement zijn, indien er geen andere vereffenaars worden benoemd en de statuten geen andere vereffenaars aanwijzen, de bestuurders van de rechtspersoon met de vereffening van het resterende vermogen belast.

A.D. van Dalen, mei 2020

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-04-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:801

Zaaknummer: 19/02475

Rechters: C.A. Streefkerk, T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, C.H. Sieburgh en F.J.P. Lock

Advocaten: T.T. van Zanten, I.M.A. Lintel, R.R. Verkerk en A. Stortelder

Wetsartikelen: 69 Fw, 179 Fw en 193 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders zijn niet aansprakelijk vanwege een paulianeuze transactie omdat zij zich hebben laten adviseren door een advocaat

De curator heeft onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat de bestuurders van hun handelwijze een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. De inschakeling van de advocaat weegt voor dit oordeel zwaarder dan de omstandigheid dat naderhand over het paulianeuze karakter van de transactie weinig twijfel bestond.

De heren X en Y zijn statutair bestuurder van NoordWest Schoonmaak B.V. (hierna: 'NoordWest'). Zij zijn al geruime tijd actief binnen de schoonmaakbranche en waren (indirect) betrokken bij het faillissement van Gemini. De curator van Gemini heeft zich destijds op het standpunt gesteld dat de gezamenlijke schuldeisers zijn benadeeld door een uitgevoerde activa-passivatransactie en heeft onder meer X en Y namens de boedel aansprakelijk gesteld. Deze zijn op 16 juni 2016 bij verstek veroordeeld tot het doen van betalingen aan de boedel.

In september 2016 heeft Rabobank de informele kredietlimiet van NoordWest teruggebracht tot de overeengekomen kredietlimiet. Mede naar aanleiding van dit besluit hebben X en Y zich beraden over de toekomst van NoordWest. Daarbij is een advocaat ingeschakeld om te adviseren. Op 28 oktober 2016 zijn NoordWest en B.V. I een overeenkomst van koop en verkoop aangegaan (hierna: 'de overeenkomst'), waarbij NoordWest haar orderportefeuille op grond van artikel 6:159 BW heeft overgedragen aan B.V. I. De kopende vennootschap oefent tevens een schoonmaakbedrijf uit en wordt (met ingang van 21 oktober 2016) bestuurd door X en Y. De koopovereenkomst is opgesteld door de ingeschakelde advocaat. Hij heeft geadviseerd dat een verkoop waarbij voor de koopprijs een betalingsregeling werd getroffen niet paulianeus was, zolang er maar een marktconforme koopprijs werd overeengekomen. De deken van de orde van advocaten bij de Rechtbank Den Haag heeft later (op 4 januari 2018) de tegen deze advocaat ingediende klachten inzake zijn dienstverlening rondom de

overeenkomst gegrond verklaard. In de overeenkomst is een koopprijs vastgesteld die in overeenstemming was met een taxatie verricht door een externe adviseur. Een deel van de koopprijs is verrekend met door B.V. I van NoordWest overgenomen betalingsverplichtingen (vakantietoeslag en vakantiedagen) jegens haar werknemers. Ook zouden door NoordWest al gefactureerde maar door B.V. I uit te voeren schoonmaakwerkzaamheden met de koopprijs worden verrekend. Betaling van het restant van de koopprijs zou geschieden in acht gelijke kwartaaltermijnen waarbij de eerste termijn verschuldigd was op 1 maart 2017. Over dit niet betaalde deel van de koopprijs was B.V. I geen rente verschuldigd. Evenmin heeft zij zekerheid gesteld voor de nakoming van de betaling van de restant koopprijs. Na het ondertekenen van de overeenkomst is B.V. I de orderportefeuille van NoordWest gaan exploiteren. Daarnaast zijn de telefoonnummers van NoordWest omgezet op naam van B.V. I, heeft B.V. I de huurovereenkomst van NoordWest overgenomen, heeft NoordWest haar naam gewijzigd en is B.V. I haar diensten gaan aanbieden onder een naam die nagenoeg gelijklopend is aan de naam waaronder NoordWest tot dan toe handelde.

Bij vonnis van de Rechtbank Rotterdam van 22 november 2016 is NoordWest op eigen verzoek in staat van faillissement verklaard. Ruim een week na het faillissement heeft de curator in een gesprek met de toenmalige advocaat van B.V. I de overeenkomst met een beroep op de actio pauliana vernietigd. Bij brief van 1 december 2016 heeft die advocaat vervolgens aan de curator geschreven dat B.V. I in de vernietiging berust en dat de overeenkomst met terugwerkende kracht niet zal bestaan. De curator heeft de orderportefeuille vervolgens verkocht aan CSU. In de maand december 2016 heeft B.V. I, zo blijkt uit brieven en e-mails, actief klanten benaderd teneinde hen te bewegen om alsnog schoonmaakdiensten bij B.V. I af te nemen in plaats van bij CSU. De curator is in diezelfde maand een kortgedingprocedure gestart tegen X en Y en B.V. I. Daags voor de zitting hebben partijen een vaststellingsovereenkomst getekend. In deze vaststellingsovereenkomst zijn zij onder meer een non-concurrentiebeding en een relatiebeding overeengekomen voor de periode tot 30 april 2017. Voorts zijn zij overeengekomen dat B.V. I en X en Y rekening en verantwoording dienen af te leggen onder overlegging van alle relevante bescheiden, aan de hand waarvan de betalingsverplichting van B.V. I uit hoofde van artikel 51 Fw zal worden vastgesteld. Ook zijn zij overeengekomen dat X en Y en B.V. I bij overtreding van de gemaakte afspraken een boete verschuldigd zijn. Per 3 februari 2017 zijn de aandelen in en het bestuur over B.V. I overgedragen aan een derde (een vermeende katvanger).

In de onderhavige procedure vordert de curator van NoordWest (onder meer) een verklaring voor recht dat X en Y in strijd met artikel 2:9 BW hebben gehandeld door het overdragen van activa van NoordWest en het concurreren met NoordWest en dat zij tot op heden niet hebben voldaan aan hun verplichtingen uit hoofde van de vaststellingsovereenkomst ten aanzien van

de rekening en verantwoording. Ten aanzien van B.V. I vordert hij (onder meer) een verklaring voor recht dat B.V. I op grond van artikel 51 Fw gehouden is de door haar ontvangen inkomsten die afkomstig zijn van opdrachtgevers van NoordWest te betalen aan de boedel in het faillissement van NoordWest en dat B.V. I in strijd met artikel 6:162 BW heeft gehandeld door het concurreren met NoordWest. Subsidiair baseert de curator zijn vorderingen op onrechtmatige daad (art. 6:162 BW). X en Y hebben de maatschap waartoe de advocaat behoort die hen heeft geadviseerd over de overeenkomst in vrijwaring opgeroepen. In deze vrijwaringszaak vorderen zij (onder meer) tevens een verklaring voor recht dat de maatschap ernstig toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van contractuele verplichtingen althans jegens X en Y onrechtmatig heeft gehandeld en gehouden is de dientengevolge door hen geleden en te lijden schade te vergoeden.

Tegen B.V. I is verstek verleend en daarom worden de vorderingen jegens haar toegewezen. Dit geldt echter niet voor X en Y. De rechtbank overweegt dat tussen partijen niet in geschil is dat de overeenkomst tussen NoordWest en B.V. I een paulianeuze transactie was en dat de curator de overeenkomst om die reden terecht heeft vernietigd. Gelet op de inhoud van en de omstandigheden waaronder de overeenkomst is gesloten lag het voor de hand dat de overeenkomst de toets van de pauliana niet zou doorstaan. Er verdwenen onverplicht (waardevolle) activa uit het in betalingsmoeilijkheden verkerende NoordWest zonder dat er op dat moment enige bate tegenover stond. Die bate zou pas op zijn vroegst in maart 2017 komen. Tegelijkertijd werd een deel van de koopsom verrekend met verplichtingen die op dat moment nog niet bestonden. Gelet op dit alles lijkt het gerechtvaardigd om te concluderen dat ook de bestuurders wisten althans hadden moeten weten dat NoordWest in de aanloop naar haar faillissement niet op deze wijze over haar activa kon beschikken. De eerdere betrokkenheid bij een paulianeuze transactie (ten aanzien van Gemini) heeft X en Y echter doen besluiten om zich te laten adviseren door een advocaat over de (kans van slagen van de) transactie. X en Y hebben aangevoerd dat zij hebben vertrouwd op het advies van deze advocaat. Er is niet van feiten en/of omstandigheden gebleken waaruit volgt dat zij niet op de deskundigheid en daarmee op het advies van de advocaat mochten vertrouwen of aan zijn zorgvuldige taakvervulling moesten twijfelen. Gelet hierop heeft de curator onvoldoende feiten en/of omstandigheden gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat X en Y van hun handelwijze een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. De inschakeling van de advocaat weegt voor dit oordeel zwaarder dan de omstandigheid dat naderhand over het paulianeuze karakter van de transactie weinig twijfel bestond.

Ten aanzien van de concurrerende activiteiten geldt het volgende. X en Y hebben niet weersproken dat ze na de vernietiging van de overeenkomst nog klanten hebben benaderd. De curator heeft echter, tegenover het gemotiveerde verweer van gedaagden, zijn stellingen dat de

boedel van NoordWest als gevolg van dit handelen schade heeft geleden onvoldoende toegelicht. Er is niet gebleken dat CSU vanwege de concurrerende activiteiten een lagere koopprijs heeft voldaan. De stelling dat X en Y geen rekening en verantwoording hebben afgelegd slaagt ook niet, omdat de curator niet nader heeft gespecificeerd welke stukken volgens hem nog ontbreken. Nu X en Y niet zijn veroordeeld, komt de rechtbank niet toe aan de vrijwaring. De zelfstandige vordering tegen de maatschap waartoe hun voormalige advocaat behoort, wordt voorts afgewezen, omdat X en Y niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij door het handelen van de advocaat schade hebben geleden.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, mei 2020

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:1464

Zaaknummer: C/09/527969 / HA ZA 17-250 en C/09/548201 / HA ZA 18-198

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: D.J.M. Kulk, P. Quist en P.J. de Jong Schouwenburg

Wetsartikelen: 51 FW, 42 FW, 51 FW, 6:159 FW en 6:162 FW